

Nysa, dnia 05 marca 2018 r.

Sławomir Siwy
Przewodniczący Związku Zawodowego Celnicy PL
ul. Otmuchowska 50
48-300 Nysa

Do Sz. P.
Prof. dr hab. Marka Zirk-Sadowskiego
Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
ul. G.P. Boduena 3/5
00-011 Warszawa

Dotyczy spraw o symbolu: **6197** oraz **658/6197**

Wielce Szanowny Panie Prezesie

Działając jako Przewodniczący Związku Zawodowego Celnicy PL, zwracam się z prośbą o wyznaczenie spotkania z Szanownym Panem Prezesem, celem omówienia aktualnej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawach o symbolu 6197 oraz 658/6197, tj. spraw ze skarg funkcjonariuszy ucywilnionych lub zwolnionych ze służby na:

- inny akt lub czynność z art. 3 § 2 pkt. 4 p.p.s.a.;
- decyzję administracyjną;
- bezczynność w związku z nieprzedstawieniem propozycji służby;
- bezczynność w związku z nieprzekazaniem odwołania od otrzymanej propozycji do organu wyższego stopnia (Szefa KAS) lub nie rozpoznanie go w trybie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy;
- bezczynność w związku z niewydaniem decyzji o zwolnieniu ze służby.

Wskazuję, iż wyżej wskazane sprawy dotyczą zarówno samej statutowej działalności Związku Zawodowego (ochrona praw i interesów funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, ochrona prawna byłych funkcjonariuszy Służby Celnej) jak i de facto ustawowych zadań Związku określonych w art. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 roku o związkach zawodowych (Dz.U.2015.1881) (obrona praw i interesów zawodowych członków związku).

Przedmiotowa prośba podyktowana jest niepokojącym zjawiskiem, jakie wynikło na skutek aktualnie kreowanego orzecznictwa NSA, który to oddała skargi kasacyjne wnoszone przez ucywilnionych funkcjonariuszy. Pragnę zwrócić uwagę na niezwykle ciężką drogę prawną jaką przebyliśmy jako grupa zawodowa, aby dotrzeć do etapu, gdy prawie wszystkie Wojewódzkie Sądy Administracyjne w kraju zainteresowały się naszymi sprawami i zaczęły wyznaczać terminy jawnych posiedzeń. Na skutek intensywnych działań, z sytuacji gdzie WSA odrzucały nasze sprawy na posiedzeniach niejawnych, dotarliśmy do etapu, gdy prawie wszystkie WSA w kraju zaczęły uwzględniać skargi jednak w różnych konfiguracjach. Jako pierwsze w opozycji do organów administracji państwowej stanęło WSA w Szczecinie, które

uwzględniło skargę traktując propozycję jak decyzję, zaraz za nim jako koleje nasze skargi zaczęło uwzględniać WSA w Białymstoku, Olsztynie, czy Krakowie, Gliwicach, czy Gorzowie Wielkopolskim. WSA w Gdańsku uwzględniło skargę na bezczynność w związku z nieprzedstawieniem propozycji służby, WSA w Łodzi i Poznaniu skargę na bezczynność w związku z nieprzekazaniem odwołania, WSA w Lublinie uwzględnia skargi na bezczynność w związku z nieprzekazaniem odwołania, oraz nieprzedstawieniem propozycji służby. Wymieniać tak można by było wszystkie WSA z osobna. Pomimo tego, że poszczególne WSA miały różne podejścia do sprawy (rozbieżność w zakresie co do uwzględnianych skarg), tj. jednak wszystkie Sądy były ze sobą zgodne co do samej istoty problemu funkcjonariuszy celnych jako całej grupy kapitałowej. Pomimo tego, że poszczególne sądy przyznawały rację funkcjonariuszom w ramach różnych przedmiotów spraw, to wszystkie zgodnie wskazywały na zaniechania legislacyjne ustawodawcy, niezgodność z konstytucją, czy też zaniechania Dyrektorów Izb Administracji Skarbowej czy też Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, w zakresie procesu wdrażania ustawy i przedkładania propozycji lub ich braku. Wszystkie te sądy w sposób zgodny uznały działania organów za działania mieszczące się w granicach czynności administracyjnych i tu żaden sąd nie miał wątpliwości. Jedyna wątpliwość jaka zaistniała to w zakresie tego czy działania organu były innym aktem lub czynnością, czy też decyzją administracyjną. Aktualne orzecznictwo NSA zdaje się podważać to stanowisko prawie wszystkich WSA w kraju. Mało tego NSA zdaje się nie dostrzegać, że nawet w chwili obecnej WSA w znacznej większości nie zgadzają się ze stanowiskiem prezentowanym NSA, jak chociażby WSA w Gdańsku, Lublinie czy przede wszystkim Krakowie, w którym to w jednym ze składów orzekających jest sędzia NSA, który wprost krytykuje orzeczenia NSA, wytykając wszelkie błędy w rozumowaniu NSA, nie pozostawiając wątpliwości co do wady orzeczeń NSA. Mało tego, WSA, mając na uwadze przede wszystkim interes jednostki, która jest tu najbardziej pokrzywdzona, aby zahamować skutki negatywnego działania NSA, rozpoznają skargi kasacyjne funkcjonariuszy w trybie samokontroli uwzględniając je.

W najnowszym orzecznictwie WSA w Krakowie, m.in. w sprawie pod sygnaturą akt. III SA/Kr 1531/17, w dniu 15 lutego 2018 r., a więc znając już linię orzecniczą NSA, uwzględnił skargę funkcjonariusza uznając propozycję pracy za inny akt lub czynność. W wyżej wskazanym wyroku Sąd stwierdził bezskuteczność czynności dyrektora i zobowiązał go do przedłożenia Skarżącemu propozycji pracy lub służby z uwzględnieniem ustawowych przesłanek. Sąd w uzasadnieniu odniósł się także do wyroku NSA z 23 stycznia 2018 r., nie zgadzając się z jego argumentacją. Przede wszystkim Sąd nie zgodził się z uznaniem przez NSA, że propozycja Dyrektora była ofertą, dlatego że oferta nie ma negatywnych konsekwencji. Tutaj brak oświadczenia powodował zwolnienie ze służby. Ponadto, WSA nie zgadza się, że Dyrektor występuje tutaj jako pracodawca. Według Sądu uznanie, że propozycja jest niewiążącą ofertą, jest nie do obrony w państwie prawa. Według Kodeksu Cywilnego po przedstawieniu oferty, może ona być przyjęta, a wcześniej negocjowana. Jeżeli oblat jej nie przyjmuje, to nie wywołuje ona skutku. Funkcjonariusze otrzymali natomiast „propozycje nie do odrzucenia”. Rodzi skutek w postaci zwolnienia ze służby zarówno gdy

zostanie przyjęta jak i odrzucona. Sąd nie podziela poglądu, że propozycja nie stanowi władczej formy rozstrzygnięcia, nie kształtuje praw i obowiązków, sama nie wywołuje skutków prawnych, jak błędnie uznaje w ocenie WSA - NSA. Zdaniem Sądu, złożenie propozycji zatrudnienia w sposób jednostronny i władczy zmienia dotychczasowy stosunek służbowy, a nawet go kończy. Trudny do zaakceptowania jest pogląd, że poprzez władcze działanie organu - Dyrektora Izby Administracji Skarbowej – funkcjonariusz, wbrew swojej woli, traci swój dotychczasowy status i że działanie tego organu nie ma charakteru władczego.

Sąd nie zgadza się również ze stanowiskiem, że organ składając funkcjonariuszowi propozycję zatrudnienia występuje w charakterze pracodawcy, a nie jako organ administracji publicznej. Jeżeli propozycja skierowana jest do funkcjonariusza celnego i pochodzi od Dyrektora Izby Administracji Skarbowej, to Dyrektor działa tu w charakterze organu administracji publicznej, a nie w charakterze pracodawcy. Celem złożenia propozycji jest zakończenie – poprzez przekształcenie lub wygaśnięcie – stosunku służbowego. Rzeczą drugorzędną jest, jak w przyszłości kształtować się będą wzajemne relacje między funkcjonariuszem, a Dyrektorem.

Niemożliwe jest w ocenie WSA aby ustawodawca pozbawił funkcjonariusza prawa do obrony gdy jest on zwalniany. Ustawodawca jest racjonalny i tego nie zrobił. Sądy są uprawnione do interpretowania przepisów. Sąd uznał propozycję za czynność administracyjną. Ustawodawca zagwarantował, że jeżeli organ przedstawia funkcjonariuszowi propozycję, to musi to zrobić według kryteriów. Mogło tak być, że funkcjonariusz nigdy nie wykonywał zadań celnych. Ustawodawca to przewidział, ale zagwarantował, że jeżeli dyrektor przedstawia propozycję pracy lub służby, to zgodnie z kryteriami, a to podlega kontroli sądu. Musi wykazać powody, aby taka propozycja poddała się kontroli sądowej. W ocenie WSA jest nie do zrozumienia, w państwie demokratycznym, że organ kieruje pisma bez jakichkolwiek pouczeń.

W ocenie różnych WSA „Treść regulacji dotyczącej braku przedstawienia funkcjonariuszom (pracownikom) KAS, propozycji kontynuacji dotychczasowego stosunku służbowego (czy zatrudnienia) albo ich przekształcenia ze stosunków służbowych w stosunki pracy i odwrotnie, oraz fakt zamieszczenia tej regulacji w zastrzeżeniu, dla którego normy z art. 165 są zasadą, wskazuje - zdaniem Sądu - że brak przedstawienia propozycji został przewidziany jako wyjątek od reguły kontynuacji szeroko rozumianego zatrudnienia w strukturach KAS. Jednocześnie ustawodawca samą zasadę kontynuacji stosunku zatrudnienia czy to w korpusie służby mundurowej, czy w korpusie pracowników cywilnych, opatrzył kryteriami wyboru rodzaju propozycji i kryteriami określenia warunków dalszego zatrudnienia, natomiast nie wskazał żadnych kryteriów decyzyjnych brakowi przedstawienia jakiejkolwiek propozycji. Nadto sam brak przedstawienia propozycji kontynuacji szeroko rozumianego stosunku zatrudnienia w jednostkach KAS, nie został ujęty jako akt decyzyjny mimo, iż zaniechaniu przedstawienia jakiejkolwiek propozycji przypisany został skutek wygaśnięcia stosunku służbowego zrównany ze zwolnieniem ze służby.

Zdaniem Sądu taka regulacja jest równoznaczna z zaniechaniem ustawodawczym w zakresie wprowadzenia normy regulującej tryb i przesłanki nieprzedstawienia uprawnionym podmiotom - funkcjonariuszom, propozycji kontynuacji stosunku służbowego, z którym to nieprzedstawieniem

propozycji powiązano skutek, zrównanego ze zwolnieniem ze służby, wygaśnięcia stosunku służbowego.

Kontrola zaniechania ustawodawczego oraz luk w prawie nie należy do kompetencji Trybunału Konstytucyjnego (przedmiotem skargi konstytucyjnej może być wyłącznie akt normatywny (przepis) a nie akt stosowania prawa). W przypadku zaniechania ustawodawczego, na sądzie rozpoznającym sprawę ciąży obowiązek jej rozstrzygnięcia na podstawie norm konstytucyjnych. Sąd nie mogąc skierować pytania do Trybunału Konstytucyjnego, nie popada w kolizję z kompetencjami Trybunału Konstytucyjnego.

Nieemożność skierowania przez sąd pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego istnieje również przy założeniu, że ustawodawca nie dopuścił się zaniechania legislacyjnego z uwagi na to, że instytucją warunkowego wygaśnięcia stosunku służbowego zawartą w zastrzeżeniu z art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy wprowadzającej ustawę o KAS, uregulował kwestię związaną z brakiem przedstawienia propozycji. Przepis bowiem traktujący o skutku braku przedstawienia propozycji służby albo zatrudnienia, uległ skonsumowaniu z dniem 31 sierpnia 2017 r. Zgodnie zaś z art. 59 ust. 3 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 4 obowiązującej od 1 stycznia 2017r. ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 2072), zaskarżenie do Trybunału Konstytucyjnego przepisu nieobowiązującego może mieć miejsce tylko gdy jest to konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności lub praw i tylko w sprawie wszczętej skargą konstytucyjną a nie, jak było dotychczas, również w trybie pytania prawnego. W takiej sytuacji sąd orzekający w konkretnej sprawie, również może samodzielnie oceniać konstytucyjność normy budzącej wątpliwość co do zgodności z Konstytucją.

Skład orzekający w sprawie niniejszej uznał, że brak wprowadzenia przez ustawodawcę normy regulującej tryb i przesłanki nieprzedstawienia funkcjonariuszom Służby Celno – Skarbowej do dnia 31 maja 2017 r. propozycji kontynuacji ich stosunku służbowego albo przekształcenia go w stosunek pracy w korpusie służby cywilnej, naruszył konstytucyjnie gwarantowane art. 60 Konstytucji, prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach dla wszystkich obywateli polskich niepozbawionych praw publicznych, konstytucyjnie gwarantowane art. 45 ust. 1 i 77 ust. 2 Konstytucji, prawo do sądu oraz konstytucyjną zasadę równości wszystkich wobec prawa i zakaz dyskryminacji (art. 32 Konstytucji).

Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 maja 2000 r., sygn. K 21/99 (OTK 2000/4/109), celem regulacji konstytucyjnej z art. 60 Konstytucji, jest zagwarantowanie każdemu, kto spełnia dwa wskazane w nim kryteria (obywatelstwa polskiego i pełni praw publicznych), że będzie traktowany na jednakowych zasadach, a więc z uwzględnieniem tej samej procedury czy ogólniej tych samych reguł postępowania kwalifikacyjnego. Dobrem chronionym według art. 60 Konstytucji RP jest przejrzystość i jawność reguł określających wymagania związane z objęciem służby publicznej. Nakaz respektowania jednakowych dla wszystkich zasad dostępu do służby publicznej implikuje przejrzystość reguł i kryteriów, które są odnoszone do osób podejmujących starania o dostęp do służby publicznej. Brak stosownych procedur kontrolnych i odwoławczych może stanowić istotną przeszkodę w respektowaniu wskazanych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach.

Prawo do sądu w ujęciu konstytucyjnym przysługuje wszystkim podmiotom poszukującym ochrony prawnej. Urzeczywistnienie konstytucyjnych gwarancji prawa do sądu obejmuje "wszelkie sytuacje – bez względu na szczegółowe regulacje proceduralne, w których pojawia się konieczność rozstrzygania o prawach danego podmiotu (w relacji do innych równorzędnych podmiotów lub w relacji do władzy publicznej), a jednocześnie natura tych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygania o sytuacji prawnej podmiotu przez drugą stronę tego stosunku" (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 10 maja 2000 r., sygn. K 21/99 – OTK Nr 4/2000, poz. 515). Zakres dopuszczalnych ograniczeń prawa do sądu wyznacza art. 77 ust. 2 Konstytucji. Przepis ten wprost zakazuje ustawodawcy zamykania drogi sądowej dochodzenia naruszonych konstytucyjnych wolności i praw.

Zasada równości wyrażona w art. 32 Konstytucji stanowi, iż "wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo. A więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących" (por. m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 4 stycznia 2000 r., sygn. K 18/99, z 18 kwietnia 2000 r., sygn. K 23/99, z 18 grudnia 2000 r., sygn. K 10/00, z 22 lutego 2005 r., sygn. K 10/04, z 12 lipca 2012 r., sygn. P 24/10, z 8 czerwca 2016 r., sygn. K 37/13, z 18 grudnia 2008 r., sygn. K 19/07). W ostatnim z wymienionych wyroków Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż "(z) zasady równości nie wynika wymóg zagwarantowania podmiotom prawa konkretnych uprawnień czy też zakaz nakładania na podmioty konkretnych obowiązków. Zasada ta nakłada jednak na prawodawcę, który decyduje się przyznać określone uprawnienie, aby przyznał je wszystkim podmiotom, które mają cechę istotną z punktu widzenia danej regulacji prawnej, chyba że szczególne względy przemawiają za wprowadzeniem odstępstwa od zasady równości. Podobnie jak prawodawca decyduje się nałożyć określone obowiązki, to musi nałożyć te obowiązki na wszystkie podmioty prawa, które mają wspólną cechę istotną z punktu widzenia danej regulacji, chyba że szczególne względy przemawiają za wprowadzeniem odstępstwa od zasady równości. Omawiana zasada konstytucyjna wyznacza zatem granice swobody regulacyjnej przy określaniu kręgu podmiotów poszczególnych uprawnień i obowiązków ustanawianych przez prawodawcę".

Jednocześnie z ugruntowanego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wynika, że argumenty uzasadniające odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą mieć charakter racjonalnie uzasadniony celem i treścią przepisów, proporcjonalny wagą chronionych interesów adresatów normy wobec wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania oraz zgodny z wartościami, zasadami oraz normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne potraktowanie podmiotów podobnych (tak, między innymi, w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z: 18 grudnia 2000 r., sygn. K 10/00, 22 lutego 2005 r., sygn. K 10/04, z 16 listopada 2010 r., sygn. K 2/10)."

Nie może ująć uwadze Szanownego Pan Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego kształtujące się orzecznictwo sądów powszechnych. Sądy powszechne analizując treść przepisów zawartych w ustawie z 16

listopada 2016 r. przepisy wprowadzające Krajową Administrację Skarbową, ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, a także orzecznictwo sądów powszechnych i administracyjnych, dochodzą do słusznego przekonania, że roszczenie z pozwów dotyczą poprzedniego stosunku służbowego, tj. zwolnienia ze służby. Nie dotyczy ono natomiast żadnego roszczenia na tle stosunku pracy, który został nawiązany na skutek przyjęcia propozycji zatrudnienia, jak mylnie zdaje się to interpretować Naczelny Sąd Administracyjny, czy też w pierwszej fazie rozpoznawania skarg robiły to WSA. Z tych względów zdaniem sądów powszechnych w tym zakresie droga sądowa jest niedopuszczalna. W ocenie sądów powszechnych, w sprawach dotyczących funkcjonariuszy celnych nie nastąpiło przekształcenie stosunku służbowego na umowny lecz zakończenie dotychczasowego stosunku służbowego i nawiązanie nowego — stosunku pracy. Funkcjonariusz w ocenie sądów powszechnych pozostając w zatrudnieniu nie może przed sądem pracy dochodzić reaktywacji poprzedniego stosunku o zupełnie odmiennym charakterze tj. stosunku służbowego o charakterze administracyjnoprawnym. Stosunek ten uległ w ocenie sądów powszechnych wygaśnięciu, co jest równoznaczne ze zwolnieniem ze służby. Wszelkie wątpliwości powinny być rozstrzygnięte z pominięciem drogi sądowej przed sądem powszechnym, a z zastosowaniem odpowiedniej procedury w tym zakresie przewidzianej w art. 276 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

Sądy powszechne powołując się na treść art. 464 § 1 k.p.c. stanowiącego, że odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ, orzekają o przekazaniu spraw do Dyrektora Izby Administracji Skarbowej, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, lub wg właściwości do odpowiedniego WSA. Sprawa dotycząca przeniesienia służbowego lub zwolnienia ze służby funkcjonariusza celnego nie jest sprawą cywilną w ocenie sądów powszechnych, w której przysługuje droga sądowa przed sądem powszechnym - art. 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 listopada 2007r., sygn. II PK 164/07, Legalis Nr 281617, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 lutego 2006r., sygn. I PK 156/05, Legalis nr 74507).

Sądy powszechne słusznie zauważają, że roszczenia funkcjonariuszy nie dotyczą stosunku pracy, które to należałyby do właściwości sądu powszechnego. Żądania funkcjonariuszy w ocenie sądów powszechnych dotyczą poprzedniego, stosunku służbowego, który miał ulec wygaśnięciu, co jest równoznaczne ze zwolnieniem ze służby. Dyrektorzy Izb Administracji Skarbowej, na co zwracają uwagę Sądy w pismach stanowiących propozycję warunków zatrudnienia w ramach korpusu służby cywilnej w Izbie Administracji Skarbowej potwierdzają, że wygaśnięcie stosunku służbowego traktuje się jak zwolnienie ze służby.

W ocenie sądów powszechnych (zarówno pierwszej jak i drugiej instancji) zastosowanie znaleźć powinien w tego typu sprawach art. 276 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2016r. poz. 1947), który przewiduje, że w przypadku wydania decyzji o zwolnieniu ze służby, funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, złożyć odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Do postępowań w sprawach, o których mowa w ust. 1-3, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (ust. 5 w/w przepisu). W ocenie sądów powszechnych niedopuszczalną wydaje się być bowiem sytuacja, że funkcjonariusze służby celno —

skarbowej, którzy otrzymali propozycję zatrudnienia w Krajowej Administracji Skarbowej na podstawie umowy o pracę, lub nie otrzymali żadnej propozycji, pozbawieni byłiby możliwości zakwestionowania pozbawienia lub zmiany ich statusu — zmiany stosunku służbowego na cywilny umowę o pracę, czy pozbawieni jakichkolwiek środków odwoławczych. Tak sądy m. in. powszechne we Wrocławiu, Rzeszowie, Ełku itd.

Wobec poglądu Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w dalszym ciągu uwzględniających skargi funkcjonariuszy, oraz jednomyślnego stanowiska sądów powszechnych (zarówno sądów pierwszej instancji jak i odwoławczych), nie sposób zgodzić się z aktualnie formującym się poglądem NSA, który twierdzi, że sprawy dotyczą stosunku między pracodawcą, a pracownikiem, podczas gdy sądy powszechne wskazują, że są niewłaściwe do rozstrzygania tego typu spraw, oraz że sprawy nie dotyczą jak to błędnie interpretuje stosunku pracy, a poprzedniego stosunku służby. Wobec jednolitego orzecznictwa sądów powszechnych, w zakresie właściwości przedmiotowych spraw, twierdzenia NSA, pomimo tego że sądy powszechne uznają się za niewłaściwe i przekazują sprawy na drogę postępowania administracyjnego, wydają się być błędne, dlatego też w ocenie wielu WSA, jak i Związku Zawodowego konieczna jest w przedmiotowych sprawach uchwała powiększonego składu, która byłaby wiążąca. Nie ulega też żadnym wątpliwości, iż konieczne jest zweryfikowanie i przyjrzenie się na nowo sprawom funkcjonariuszy przez NSA z uwzględnieniem stanowisk sądów powszechnych oraz WSA, które otwarcie sprzeciwiają się linii orzeczniczej NSA. Z tego też powodu wskazane byłoby spotkanie z Panem Prezesem, celem dogłębnego przedstawienia sprawy, gdyż zagrożony jest także autorytet i prestiż Rzeczypospolitej na arenie międzynarodowej, ponieważ każdy czyta jednoznaczne przepisy Konstytucji, m.in. art.77 ust.2., w którym wyraźnie wskazano, że ustawa nie może nikomu zabierać drogi do Sądu. Tak samo każdy czyta utrwalone orzecznictwo TK w zakresie ochrony wynikającej z art.60 Konstytucji i zakazu arbitralnego działania organów przy rozwiązywaniu stosunku służbowego (orzeczenia w tym zakresie przywołują WSA). W tej sytuacji istnieje ryzyko, że tysiące Obywateli RP skieruje swoje sprawy, do instytucji UE i ETPCZ, a przecież, tak jak widzą to prawie wszystkie WSA, powinniśmy my Polacy, rozstrzygnąć je wewnątrz naszego kraju.

Mając na uwadze powyższe proszę o umożliwienie przedstawienia nam i funkcjonariuszom swoich racji przed Naczelnym Sądem Administracyjnym i wyznaczenie rozpraw w poszczególnych sprawach oraz podjęcie uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego w poszerzonym składzie. Prosimy o uwzględnienie i ochronę obowiązującego w Polsce porządku prawnego i takie działanie, które pozwoli Obywatelowi, który kwestionuje działania organów i podnosi, że doszło do naruszenia jego praw, na rozpatrzenie sprawy przez Sąd. Proszę o odwołanie się do podstawowej funkcji ustrojowej Sądów- art.175 ust.1 Konstytucji, czyli wydanie orzeczenia zapewniającego ochronę wartości konstytucyjnych. Proszę o prawidłowe wymierzenie sprawiedliwości, z uwzględnieniem standardów konstytucyjnych.

Proszę o orzeczenie, które zapewni ochronę przez Sąd prawa jednostki do Sądu, tzn. prawa do

sprawiedliwego i zgodnego z regulacjami konstytucyjnymi i przepisami ustawy przepisy wprowadzające ustawę o KAS, bo te także zostały naruszone, rozstrzygnięcia sprawy – por. wyrok NSA z 20 listopada 2015 r. sygn. akt I OSK 1003/14.

Z wyrazami Szacunku

Z wyrazami szacunku
